

ת"פ 61245/05/16 - מדינת ישראל נגד מישל דהן - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

08 נובמבר 2017

ת"פ 61245-05-16 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד לירן פרג' - נוכחת
נגד
מישל דהן - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד ישי נגר - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן הכולל שלושה אישומים, כדלקמן:

· באישום מס' 2, נטען כי ביום 21.05.2016 בשעה 14:20 או בסמוך לכך, ניסה הנאשם להסיג גבול לתוך חנות ירקות במתחם שוק באשדוד, בכך שרכן לעבר המנעול שסגר את החנות, פתח אותו באמצעות מפתח מתאים שהיה ברשותו והרים את תריס דלת הברזל. לבסוף, הנאשם לא נכנס לחנות מכיוון שמקרר חסם את דרכו פנימה, ועזב את המקום בעודו משליך לאשפה את המנעול.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **ניסיון הסנת גבול**, לפי סעיפים 447 [הדבר נשמט מכתב האישום המתוקן, אך הכוונה לסעיף קטן (א)] ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

· באישום מס' 3, נטען כי ביום 21.05.2016 בשעה 15:38 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לתוך חנות ירקות במתחם שוק באשדוד, בכך שפתח באמצעות מפתח שהיה ברשותו את התריס אשר סגר את החנות, נכנס פנימה, וגנב מתוכה קופת צדקה אשר הכילה ₪150.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **התפרצות לבנין שאינו דירה**, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין; ו**גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

· באישום מס' 4, נטען כי ביום 21.05.2016 בשעה 14:25, ניסה הנאשם להתפרץ למחסן המצוי במתחם שוק באשדוד, בכך שפתח באמצעות מפתח שהיה ברשותו את מנעול תריס דלת הברזל שהיה סגור ונעול. בהמשך, הנאשם עזב את המחסן, בעודו משליך את המנעול בקרבת מקום.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **ניסיון התפרצות לבנין שאינו דירה**, לפי סעיפים 407(ב) ו-25 לחוק העונשין.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר

עמוד 1

בעניינו, תוך שההגנה ביקשה שתיבחן גם שאלת הרשעתו.

3. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים, שבסופם המליץ שירות המבחן להשית עליו מאסר מותנה וצו מבחן. כמו כן, שירות המבחן המליץ על הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם; על נסיבותיו האישיות; ההיסטוריה העבריינית שלו; הניסיונות הטיפוליים שנערכו בעניינו; ועוד. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

4. בחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 02.11.2017, נמסר כי לנוכח הטיפול שעובר הנאשם, ולאור דרישת החוק לפיה עבודות השירות תבוצענה ברציפות - לא ניתן להשים את הנאשם בעבודות שירת.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ועתר לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 8 ל- 24 חודשי מאסר. בהמשך, הלה התייחס לתסקירי שירות המבחן שהוגשו, וטען כי גם אם ההליך השיקומי שבו החל הנאשם צריך להיזקק לזכותו של האחרון, הרי שעדיין הדבר צריך למצוא את ביטויו בגדרי מתחם העונש ההולם, ואין בו כדי להצדיק סטייה הימנו לקולא. אשר על כן, עתר בא כוח המאשימה להשית על הנאשם מאסר ברף הבינוני-נמוך של מתחם העונש ההולם, לצד מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

6. מטעם ההגנה העיד בשלב הראיות לעונש מר ינון-פנחס, מנחה קבוצה במרכז הטיפולי שבו השתלב הנאשם. לדבריו, הנאשם נמצא מזה כחצי שנה בקבוצה שאותה הוא מנחה, משתתף בפעילויות ונוטל חלק בכל התהליכים שעליהם עובדים בקבוצה. כמו כן, הלה סיפר אודות המוטיבציה שמביע הנאשם להמשך השתתפותו בקבוצה ומסר כי הטיפול שאותו עובר האחרון הוא משמעותי, טוב ומכיל.

7. לגופם של טיעונים, בא כוח הנאשם חזר מעתירתו להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, אך הפנה לקושי שיש לצאת ממעגל הסמים ולדרך שהתחיל הנאשם לעשות בכיוון זה. עוד נטען, כי כיום עומד בפני בית המשפט אדם אחר מזה שביצע את העבירות; כי העבירות בוצעו אך בשל שימוש בסמים, וכי יכולתו להבין את מעשיו נפגמה באותה עת; וכי לעבירות לא קדם תכנון מוקדם. כמו כן, הסנגור הפנה להודאתו של הנאשם במיוחס לו ושיתף פעולה עם שירות המבחן. לאור כל אלה, עתרה ההגנה לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן.

8. הנאשם הצטער על מעשיו והביע עליהם חרטה. כמו כן, הלה סיפר אודות ההליך השיקומי שבו הוא נוטל חלק וביקש שלא לגדוע אותו.

דין והכרעה

9. כאמור, המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש כולל בגין מכלול המעשים המיוחסים לנאשם, ונדמה כי בדין עשתה כן, וזאת מאחר שהדברים מתיישבים עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

בהינתן האמור, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, בשלב הראשון יקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם; ולאחר מכן יגזור את עונשו, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, ((05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

11. בעצם ביצוע העבירות, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על קניינו ועל תחושת הביטחון של הפרט. כמו כן, ומעבר לאותו נזק כלכלי שנגרם לקורבנות עצמם, עבירות ההתפרצות והגניבה אף מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח והצורך ברכישת אמצעי מיגון אשר יגנו מפני המבקשים להתפרץ לדירתם או לבית העסק שלהם. עוד יש לומר, כי עבירת ההתפרצות - ובמידה מסוימת גם עבירת ההסגת גבול - טומנת בחובה גם חומרה ומסוכנות שכן, יש בה פוטנציאל גבוה להתפתחות אלימה (ראו דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **אואזנה ואח' נ' מדינת ישראל**, (31.12.2008); ודבריו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2010) שאמנים נאמרו במסגרת הליך המעצר, אך ברי כי כוחם יפה אף לענייננו).

12. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ומבלי להתעלם מריבוי המעשים המיוחדים לנאשם, סבורתני כי במקרה הנדון מצויה מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף שאיננו גבוה, בוודאי לא בצורה ניכרת.

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לעובדה כי אין עסקינן בעבירות שנעשו בתחום ניכר, במרמה, או תוך ניצול יחסי אמון. אם כי, יצוין שהגם אם אין לכך אינדיקציה בכתב האישום המתוקן, נדמה כי הנאשם כלכל צעדיו מראש, ותלמד על כך העובדה שהוא בחר להתפרץ ולנסות להסיג גבול לתוך בתי העסק - וזאת לאחר שלטענת ההגנה הוא מצא מפתח שלהם - דווקא ביום השבת. רוצה לומר, על מנת שמעשיו לא ייחשפו, הנאשם ידע להמתין לשעת כושר, ליום המנוחה, ומכאן ניתן ללמוד כי המעשים לא בוצעו בספונטניות גרידא. מנגד, בעצם ביצוע העבירות ביום השבת, יש כדי להפחית את הסיכון שמא הוא ייתקל במי מהבעלים או העובדים של בתי העסק שאליהם הוא התפרץ, ניסה להתפרץ או ניסה להשיג גבול, ומכאן שגם פוחת הסיכון להסלמה אלימה של האירוע.

בנוסף, יש ליתן את הדעת לסכומו של הכסף שנגנב מתוך בית העסק. במקרה הנדון, מדובר בקופת צדקה שהכילה 150 ₪. על פניו, אין המדובר בסכום גבוה באופן ניכר, אולם בולטת בחומר ההעובדה שהנאשם בחר לגנוב קופת צדקה, שכידוע ומטבע הדברים, הכסף שבה נועד ליתן סיוע לחלשים ולנזקקים שבחברה. לשון אחר, מתוך חסרון הכיס שלו עצמו, בחר הנאשם לפגוע, גם אם בעקיפין, דווקא באלו הזקוקים למעשי צדקה ושנמנים עם השכבות החלשות ביותר, מבחינה כלכלית, בחברה. עוד ולחומרה, שקלתי את התעוזה העבריינית שהפגין הנאשם, עת בחר לנסות להסיג גבול או להתפרץ לשלושה מקומות שונים תוך פרק זמן קצר ביותר. כך, תחילה הנאשם ניסה להסיג גבול לתוך חנות ירקות בכך שפתח את המנעול באמצעות מפתח שהיה ברשותו (אישום מס' 2), אך משהבין כי דרכו לתוכה חסומה - המשיך וניסה לעבור כמה דקות להתפרץ למחסן, בכך שפתח את מנעול תריס דלת הברזל (אישום מס' 4); משעזב הנאשם את

המחסן, וכעבור כשעה אחת בלבד, הוא התפרץ לתוך חנות ירקות, בכך שפתח את תריס החנות באמצעות מפתח, וגנב מתוכה קופת צדקה (אישום מס' 3). כאמור, ביצוע רצף העבירות תוך פרק זמן כה קצר, מלמד אודות עזות המצח של הנאשם ועל היעדר מורא מפני החוק.

אשר לטענת ההגנה, לפיה יכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו נפגמה בשל היותו תחת השפעת סם בעת ביצוע המעשים, אציין כי טענה זו נטענה בעלמא ולא נתמכה ולו בבדל ראייה. אשר על כן, משהדברים לא נכללו בעובדות כתב האישום המתוקן ולא הוכחו כדבעי על ידי ההגנה, כאמור - הרי שלא מצאתי ליתן משקל לטענה זו. לצד האמור, אציין כי אין חולק על העובדה שהנאשם היה מכור לסמים בעת ביצוע העבירות. בהינתן אלה, ניסיון החיים והשכל הישר מורנו כי חסרון כיס והרצון לממן את מנת הסם הבאה היא שהניעה את הנאשם לביצוע המעשים המיוחסים לו. ברי שאין בדברים אלו כדי לשמש הצדקה למעשיו או כדי להפחית מחומרם. ועדיין, נדמה כי אין דינו של אדם המבקש לפגוע בקניינו של הזולת אך כדי להעשיר את קופתו ולהעצים את רווחתו, כדין אדם המבצע עבירות רכוש מתוך מצוקה אמתית, הגם אם זו נובעת עקב שימוש בסמים.

14. אשר ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות: התפרצות לבניין שאינו דירה, גניבה, ניסיון התפרצות לבניין שאינו דירה וניסיון הסגת גבול. על כן, ומטבע הדברים, יקשה למצוא בפסיקה מקרים שבהם נדונו נאשמים שהורשעו בשילוב זה של עבירות. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הראויה גם בתיקים כגון זה שבפניי, ולו על דרך ההיקש, ולכן אפנה לכמה מהם.

כך לדוגמא, סקירת הפסיקה מעלה כי בגין מעשים שעניינם התפרצות לבניין שאינו דירה וגניבה, על דרך הכלל, נקבעו מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו, ניתן לרצותו בעבודות שירות (פעמים רבות אף לא לתקופה המקסימלית של שישה חודשים), וסופם במאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב ארבעה עשר חודשים (ראו למשל: רע"פ 6032/15 **רפעת אל וחידי נ' מדינת ישראל**, (21.09.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 16025-02-15 **בנימין נ' מדינת ישראל**, (04.03.2015, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 34058-02-14 **מתן אלקיים נ' מדינת ישראל**, (01.07.2014); ת"פ (שלום נתניה) 59631-12-13 **מדינת ישראל נ' חיים יוסף גויטע**, (03.05.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 4399-06-15 **מדינת ישראל נ' צדיק נפתלי**, (22.10.2015), הוגש ערעור שטרם נדון); ת"פ (שלום קריות) 25759-05-14 **מדינת ישראל נ' יצחק אברג'ל**, (28.10.2015)).

אשר לעבירה של הסגת גבול (כאשר יש לזכור, כי הנאשם שבפניי הורשע בניסיון לעבור עבירה זו), סקירת הפסיקה מלמדת כי ברגיל, נקבעו בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה זו מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם מאסר מותנה וברף העליון מאסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות (ראו למשל: ע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 45925-02-15 **מלקו נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 28857-08-15 **יפרח נ' מדינת ישראל**, (15.11.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 4281-03-15 **מדינת ישראל נ' יפמיצ'וק**, (04.03.2015); ת"פ (שלום אילת) 39347-05-14 **מדינת ישראל נ' כהן**, (31.12.2014); ת"פ (שלום אילת) 57386-04-13 **מדינת ישראל נ' אלחסוני**, (07.07.2014)).

ויער, בפסיקה שנסקרה לעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו, בעוד שברי כי העונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, כגון גילם; עברם הפלילי; הודאה והבעת חרטה; השתתפות בהליכי שיקום, וכיוצא באלה.

15. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים (חלקה אף ניתן על ידי מותב זה), אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם שבפניי, ובין היתר בשים לב לעבירות הספציפיות שבהן הורשע כל נאשם; לסכומים שנגנבו (כאשר המאשימה הפנתה לשני פסקי דין שבהם דובר במי

שהתפרץ וגנב כסף מזומן או רכוש בשווי של עשרות אלפי שקלים); לטיבם של הליכי השיקום שעבר כל אחד מהנאשמים; לעבר הפלילי; ועוד.

על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דינו של נאשם אשר התפרץ לבית עסק, בדרך מתוחכמת ותוך ניצול יחסי אמון, וגנב מתוכו ציוד בשווי אלפי שקלים, כדינו של מי שהתפרץ לבית עסק בכך ששבר את החלון, נכנס פנימה, וגנב קופת צדקה ובה עשרות שקלים. בדומה, גם לא יהיה דומה עונשו של מי שנעדר עבר פלילי, שהודה בביצוע העבירה והיכה על חטא, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל אחריות ונעדר כל אופק טיפולי.

לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

16. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט, ובייחוד בשים לב לאופיין של העבירות וסכום הכסף שנגנב על ידי הנאשם, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 6 חודשים מאסר, שניתן לריצויו בעבודות שירות, לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

17. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

18. בעניין זה, שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. ודוק, לא נעלמה מעיני העובדה שבשירות המבחן נטה הנאשם להשליך האחריות למעשיו על השימוש בסמים ואף הכחיש חלק מהמיוחס לו. אולם, לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן, בבית המשפט, הודה הנאשם באופן מלא במכלול המעשים המיוחסים לו ובשלב הטיעונים לעונש, הביע חרטה מלאה על מעשיו, תוך שהתרשמתי כי המדובר בחרטה כנה ואמתית. כן נתתי דעתי, לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר. אכן, הכלא אינו זר לנאשם, ועיקר המשקל כאן מונח דווקא על הפגיעה שעלולה להיות לעונש המאסר בהליך השיקום שבו הוא החל, ושאודותיו עוד ארחיב בהמשך.

בנוסף, בית המשפט מביא בחשבון את עברו הפלילי המכביד של הנאשם (ראו ת/2), הכולל למעלה מעשרים הרשעות קודמות במגוון רחב של עבירות רכוש, מרמה, זיוף, ועוד. יש בהרשעות קודמות אלו, שהראשונה שבהן ניתנה עוד ב-1977 בבית משפט השלום לנוער, כדי ללמד אודות אורח החיים השולי שניהל הנאשם לאורך חייו, עוד מאז היותו נער. לצד אלה, ראוייה לציון העובדה כי הרשעתו האחרונה ניתנה לפני למעלה מעשור. רוצה לומר, וההגנה עמדה על כך בטיעוניה, כי בסופו של דבר הצליח הנאשם לחזור לדרך הישר ולנהל במשך כעשר שנים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק

- עד שהסתבך בפלילים בעצם ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן, וזאת לאחר ששב להשתמש בסמים בעקבות משבר שחווה במקום עבודתו הקודם. בהמשך לאמור, בית המשפט אף מוצא להעניק משקל לנסיבות חייו של הנאשם - כפי שאלה פורטו בשירות המבחן ועל ידי ההגנה בשלב הטיעונים לעונש - ושהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום.

עוד הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשם שהה כשבועיים במעצר מאחורי סורג ובריא ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם לא ניתן להתעלם מהתקופה שבמהלכה הוגבלה חירותו של הנאשם, ונדמה כי ניתן לשקול נסיבה זו גם במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

19. בכל אלה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש אשר נקבע. אלא שבתיק הנדון, בשים לב לשילובו של הנאשם בהליך טיפולי, מתעוררת אותה שאלה שמוכרת לנו גם מתיקי רכוש רבים אחרים, שבהם המדובר בנאשמים שמכורים לסמים: האם במקרה זה יש לגדוע את הליך השיקום ולמצות את הדין עם הנאשם או שמא יש מקום לבכר את שיקול השיקום וליתן לנאשם הזדמנות להמשיך בדרך הטיפולית שבה החל ולשקם את חייו באופן מלא.

לאחר ששקלתי בדברים, הגם אם לא בלי התלבטות, שוכנעתי כי קיים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד וכי קיימים במקרה הנדון שיקולי שיקום כבדי משקל אשר יש בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. ואנמק.

20. תחילה יש להזכיר כי בפניי נאשם שבמשך שנים רבות היה מכור באופן קשה לסמים וביצע על רקע זה עבירות רבות, בעיקר מתחום הרכוש. בשל התמכרותו זו, ובאפקט "הדלת המסתובבת", לא הועילו העונשים אשר הושטו עליו פעם אחר פעם, ועם כל יציאתו מבית הסוהר מיהר הנאשם לבצע עבירות נוספות, ולחזור לשם.

גם בתיק זה, בתחילת הקשר שלו עם שירות המבחן, הפגין הנאשם חוסר מודעות ותובנה למצבו ההתמכרותי, שלל כל נזקקות טיפולית, וסירב להשתלב בטיפול גמילה מסמים. אולם מאז, הנאשם החל להבין אט-אט את מצבו ואת הצורך בטיפול, ועוד בפברואר השנה השתלב בטיפול במרכז 'שוה"ם' (שיקום וטיפול בהתמכרויות), ולאחר הליך התאמת מינון והסתגלות למסגרת, החל לקבל תחליפי סם, ולמסור בדיקות שתן, שלדברי הגורמים הטיפוליים יש בהן כדי להעיד אודות שינוי בדפוס ההתנהגות והתייצבות על תרופת המתדון. כן נמסר מאותם גורמים טיפוליים, כי הנאשם מתחיל לעלות על דרך חדשה. בשים לב לאלה, גם שירות המבחן ציין כי לאור עמידתו של הנאשם בתקופת הניסיון הטיפולי והמשך השתלבותו בטיפול אחזקתי במרכז 'שוה"ם', ועל מנת לאפשר לו כניסה למסלול של שיקום תעסוקתי - הוא בא בהמלצה להשית עליו ענישה בדמות צו מבחן ומאסר מותנה. גם מהתרשמותו של בית המשפט מהנאשם בשלב הטיעונים לעונש, וכדברי בא כוחו, נדמה כי המדובר ב"אדם חדש", שונה בתכלית מזה שביצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן.

בנוסף לאלו, בשלב הראיות לעונש העיד מטעם ההגנה מר ינון-פנחס. הלה סיפר אודות המאמצים שעורך הנאשם לשקם את חייו, ועל החלק הפעיל שהוא נוטל בטיפול. לדבריו, הנאשם משתתף בפעילויות, נוטל חלק בתהליכים ומביע מוטיבציה להמשיך ולהשתתף בפעילויות. עוד לדבריו, הנאשם מצליח להיתרם מההליך הטיפולי, כאשר המטרה הבאה היא גם לשקמו מבחינה תעסוקתית. ודוק, אמנם אין המדובר במטפל שהוא עובד סוציאלי או קרימינולוג, כי אם באיש חינוך. ועדיין אין בכך כדי לשלול את דעתו כגורם המטפל בנאשם, ולא כל שכן מקום בו מדובר במי שברצינותו הותיר רושם טוב ומהימן על בית המשפט.

21. ויוער, אכן הנאשם לא שולב בטיפול אינטנסיבי כגון כניסה לקהילה טיפולית סגורה. דא עקא, אין בכך כדי לסתום

את הגולל על האפשרות שבית המשפט יקבע כי בפניו נאשם שקיים סיכוי של ממש כי ישתקם באופן מלא בעתיד. גם במקרה הנדון, עסקינן בנאשם אשר מצליח, הגם אם בקצב שאיננו מהיר, להעלות את חייו בחזרה למסלול הנורמטיבי, שמבקש לקבל עזרה מגורמים טיפוליים, משתף עימם פעולה ומקפיד ליטול תחליפי סם ולהימנע משימוש בסמים.

ברי כי לנאשם עוד צפויה דרך ארוכה עד לשיקומו המלא והמוחלט. אולם בשים לב לכל האמור, ניתן לומר כבר עתה כי הוא עלה על דרך הישר, כי הסיכון הנשקף הימנו להישנות התנהגות עוברת חוק הצטמצם, וכי כאמור, קיים סיכוי של ממש שהוא ישתקם בעתיד. מסקנה זו אף נתמכת בהתרשמותו של שירות המבחן, שכזכור המליץ להשית על הנאשם צו מבחן, כך שניתן יהיה לאפשר לו כניסה למסלול של שיקום תעסוקתי. בהינתן האמור, מצאתי כי יש לגזור את עונשו תוך סטייה ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי.

22. מלאכת גזירת הדין איננה קלה, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם. אולם, בנסיבות של המקרה הנדון, שוכנעתי כי ניתן ללכת בזו הפעם לקראתו של הנאשם ולבכר את אינטרס השיקום על פני יתר שיקולי הענישה. כן נתתי דעתי לכך ששליחתו של הנאשם לריצוי מאסר, אף אם בעבודות שירות, עלולה לגדוע את הליך השיקום שבעיצומו מצוי הנאשם. במקרה כזה, אף אם אינטרס הגמול יבוא על סיפוקו, הרי שדומני כי האינטרס הכללי של הציבור - לקבל לשורותיו אדם נקי מסמים, שומר חוק ויצרני - יצא עם ידו על התחונה. אשר על כן, לנוכח החלטתי כאמור ליתן עדיפות לאינטרס השיקום, והגם אם לא בלי לבטים, אמנע מלהשית על הנאשם עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות.

לצד אלה, אדגיש ואבהיר לנאשם: כהמלצת שירות המבחן, אשית עליו במסגרת גזר הדין צו מבחן. ומכאן, שיהיה על הנאשם להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן, ובכלל זה להעמיק את הליך הגמילה, לשמור על ניקיון מסמים, ועוד. ככל שהנאשם ישוב לסורו וישתמש בסמים, כי אז יש להניח שתתבקש הפקעת צו המבחן. או אז, יאבדו שיקולי השיקום את משקלם ולא יהיה מנוס אלא לבכר את יתר שיקולי הענישה - מה שבתורו עלול להביא להשתת עונש מחמיר. לצד חיזוק ידיו של הנאשם על ידי בית המשפט להמשיך בהליך הטיפולי, מן הראוי כי גם הדברים האמורים בפסקה זו ירחפו מעל ראשו כל העת.

23. כמו כן, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תקבל את ביטויה בגזר הדין, ועל אף ששירות המבחן לא המליץ על השתת רכיב זה (כאשר כידוע, ממילא עסקינן בהמלצה בלבד), מצאתי להשית עליו עונש שמצד אחד יבהיר לו את חומרת מעשיו, ומצד שני לא יהיה בו כדי לגדוע את הליך השיקום - והכוונה לצו של"צ. לצד אלה, אציין כי המאשימה לא עתרה להשית על הנאשם פיצוי, והגם אם נדמה שהיה ראוי לעשות כן, הרי שבית המשפט לא ישים עצמו כקטגור במקום התביעה. על כן, אמנע מהשתת רכיב זה.

24. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 170 שעות.

שירות המבחן מתבקש לזמן את הנאשם ולהכין עבורו תכנית של"צ, ולהגישה לבית המשפט תוך 45 יום מהיום. עם קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ועמידתו בתנאי תכנית השל"צ. כן הוסבר לנאשם, כי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להביא להפקעת רכיב זה ולהשתת עונש אחר תחתיו.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

עמוד 7

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ועמידתו בתנאי צו המבחן. כן הוסבר לנאשם, כי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להביא להפקעת רכיב זה ולהשתת עונש אחר תחתיו.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה של הסגת גבול.

ה. קנס בסך 300 ₪.

הקנס ישולם עד ליום 1/1/18.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש או עבירה של הסגת גבול, למשך 3 שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ט חשוון תשע"ח, 08 נובמבר 2017, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב השל"צ בגזר הדין ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עונש השל"צ בגזר הדין למשך 45 יום מהיום.

ב"כ המאשימה מתבקשת להודיע לב"כ הנאשם, תוך 14 יום, האם בכוונתה להגיש ערעור על רכיב השל"צ בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום י"ט חשוון תשע"ח, 08/11/2017
במעמד הנוכחים.**

נגה שמואלי-מאייר, שופטת

עמוד 8

